

► Raadslid Henk Filipsen weigert bij de pakken

‘De ziekte? Die moet zich maar aan mijn leven aanpassen’

Burgerforum-raadslid Henk Filipsen noemt zichzelf iemand die elke keer weer overeind krabbelt. Meer een verbinder dan een politicus. „We moeten de maatschappelijke trots weer laten weerklinken.”

Stephan Scheper

Overdinkel

Tot twee keer over een hartinfarct. Daarnaast een longembolie. En daaroverheen ook nog een tia. Het is al veel voor een heel mensenleven. Henk Filipsen (55) uit Overdinkel kreeg het allemaal in een maand tijd voor zijn kiezen. Tel daar zijn zeer beperkte nierfunctie (6 procent) nog eens bij op en het is duidelijk dat zijn lichaam zwaar op de proef wordt gesteld. Zijn geesteskracht blijft echter onverminderd groot. „Ik kijk niet zo ver vooruit, maar ik heb mijn langetermijnplanning nog wel.”

De joviale vijftiger is een bekende verschijning in Losser (waar hij geboren werd) en Overdinkel (waar hij al jaren woont). Sinds hij negen jaar geleden volledig werd afgekeurd, is Filipsen zich op diverse terreinen gaan inzetten voor de gemeenschap. Zo is hij al geruime tijd raadslid voor de fractie van Burgerforum, voorzitter van de muziekvereniging Semper Crescendo, actief voor de midwinterhoornclub (‘onze jeugdafdeling draait als een tierelier’) en was hij een tijdlang interim-voorzitter van Volley’68.

Half jaar onder de vloer

Henk Filipsen was de jongste (‘een nakomertje’) in een gezin met drie kinderen. Na de LTS in Oldenzaal

ging hij -drie avonden in de week- acht jaar lang naar de avondschool. Uiteindelijk rondde hij een HBO-opleiding installatietechniek af. Voor een van zijn eerste klussen als loodgieter mocht hij aan de bak in de laagbouw van het voormalige ziekenhuis aan de Lutterstraat in Losser. „Heb daar een half jaar onder de vloer gewerkt.”

Loondienst

Op zijn 22ste begon Filipsen voor zichzelf. Als zelfstandig ondernemer kreeg hij bijzondere klussen in zowel binnen- als buitenland. „Ik heb veel voor Intratuin gewerkt, maar zat ook in Roemenië en Wit-Rusland. Veel sneeuw daar gezien, ha ha.” Ruim twintig jaar hield hij dat vol. Omdat zijn lichamelijke gesteldheid er niet beter op werd in die periode ging hij uiteindelijk toch weer in loondienst werken.

Zijn eerste ‘aanvaring’ met zijn nieren had Filipsen toen hij amper zeven jaar was. In 1972 gevolgd door een tweede ‘aanvaring’. Een zware nierverschikking zorgde er-

Vaak is men bang om dingen met elkaar te delen, bang dat het een ander beter gaat

– Henk Filipsen

voor dat hij een week in coma lag in het toenmalige Ziekenzorg in Enschede. „Ik heb last van verkalking in de vaten. Ben de enige nierpatiënt in Enschede met FSGS.” Een zeldzame aandoening waardoor er een soort littekenweefsel in de nieren ontstaat, die tot gevolg heeft dat de nieren minder goed werken.

De klachten werden zo ernstig dat hij op jonge leeftijd zijn sportieve activiteiten moest staken. In zijn jonge jaren, toen hij nog maar 70 kilo op de weegschaal bracht, was Filipsen een verdienstelijk licentierenner bij OWC in Oldenzaal. „Dan reed ik dus op mijn fiets naar een criterium toe. Mijn reservebanden gaf ik tijdens de wedstrijd in bewaring bij iemand uit het publiek. Na de rit kon ik weer op de fiets naar huis.”

Achter de voordeur

Ondanks al zijn fysieke malheur was bij de pakken neerzitten nooit een optie voor hem. „Ik heb mijn leven en mijn ziekte moet zich aanpassen aan dat leven.” Filipsen stortte zich in het verenigingsleven en werd ook actief in de raadzaal. Minder zichtbaar is het vrijwilligerswerk dat hij op veel adressen verricht achter de voordeur. Op dit moment, schat Filipsen in, biedt hij op veertien adressen ondersteuning aan de bewoners. Bijvoorbeeld door ze te helpen met het schrijven van een brief, het verzorgen van een zieke buurman,

neer te zitten

door ze een spiegel voor te houden of anderszins op weg te helpen.

„Ik heb veel contact met de gemeente en de wijkverzorging. Ook in de coronatijd probeer ik verbindingen te maken en de koppeling te zoeken. Belangrijk is dat je elkaar probeert te helpen. We moeten meer op de Losserse schaal denken. Vaak is men bang om dingen met elkaar te delen, bang dat het een ander beter gaat. We moeten die maatschappelijke trots weer laten weerklinken.” Wordt die inzet ook gewaardeerd door de gemeenschap? „In elk geval wel

door de mensen die het aangaat.” Dat hij in de politiek bij Burgerforum uitkwam, was geen uitgemakte zaak. „Mijn ouders waren van huis uit CDA. Via mijn oom Hans Volmbroek ben ik bij Burgerforum terechtgekomen. Ach, in de bron doen we allemaal hetzelfde. Alleen de kleur is soms wat anders. Eigenlijk ben ik niet echt een politicus. Ik ben meer een verbinder en een bestuurder. Iemand die mensen in hun kracht zet. Als raadslid heb je een publieke functie en dan moet je ook aanspreekbaar zijn. Het echte raadswerk ligt

▲ Henk Filipsen bij de muziekoepeel in hartje Overdinkel, het ‘prachtige dorp’ waar hij al 34 jaar met veel plezier woonachtig is. FOTO REINIER VAN WILLIGEN

Het echte raadswerk ligt in het dorp en niet in de raadzaal

– Henk Filipsen

in het dorp en niet in de raadzaal. Het gros van de zaken is al wel geregeld. Het maatwerk, dat moet je vanuit het persoonlijke doen.”

Filipsen was een tijdje halfzijdig verlamd. „Maar ik krabbel elke keer weer op”, zegt hij. Dus rijdt hij weer in zijn scootmobiel door Overdinkel, het ‘prachtige dorp’ waar hij al 34 jaar met veel plezier woont.

„Je moet goed naar je lichaam luisteren. Als je over de grenzen heen gaat, moet je er rekening mee houden dat je lichaam dat later moet bezuren. Vooruitkijken doe

ik niet. Ik kijk alleen naar de dag van morgen.”

Traplif van tante

Waar mogelijk probeert Filipsen wel voor te sorteren op de dingen die komen gaan. Dus zorgde hij ervoor dat de overbodige traplift uit de woning van zijn tante in Den Haag naar Overdinkel kwam. Ook schafte hij zichzelf een tweedehands scootmobiel aan. Filipsen is niet zo van: ik heb daar en daar recht op. „Als je het zelf kunt doen, moet je dat niet nalaten. Je moet altijd denken in mogelijkheden.”